

skal han have Prygl? Jo, Grunden er følgende. I en Historietime er der Tale om Absalon og Venderne. Der fortælles om, at ovre blandt Venderne var der en Kirke eller et Kloster, hvori der var nogle mørke, hemmelige Rum, som Præsterne gjorde rent i, men naar Præsten kom derind for at gøre rent, var det ham forbudt at drage sin Aande derinde, han skulde gaa hen og lukke Vinduet op og aande ud ad det. Da Drengen hører den Historie, slaar han en Latter op. Men der maa ikke les i en københavnsk Kommuneskole. I en Klasse, hvor der er en saadan sippet Lærerinde, maa Børnene ikke le. Drengen bliver sendt ned til Inspektøren og faar 7 Slag af et Spanskrør, 7 kraftige Slag. Derefter kommer han igen op til Timen.

Jeg maa her indskyde, at Drengen er kirtelsvag. Han er skudt hurtig i Vejret, men aandelig set har der ikke fundet samme Udvikling Sted. Han er 9 Aar gammel og er vistnok aandelig set lidt degenereret. Ellers roses han for at være en rigtig flittig og skikkelig Dreng. Der var en Slægtning af ham oppe hos mig, og jeg sagde til vedkommende: Lad mig se Drengen! Ærede Medlemmer ville kunne faa Lejlighed til at se ham efter Mødet. De ville da faa at se, hvorledes en 9 Aars Dreng kan blive afstraffet. Jeg har bedt vedkommende Slægtning komme herved med ham efter Mødet, idet jeg har tænkt mig, at en eller anden kunde interessere sig for at se Drengen. En Lægeerklæring vil jo ikke altid kunne give fornøden Oplysning. Man vil da kunne se Mærkerne af de 13 Slag — thi $\frac{1}{2}$ Time efter, at han havde faaet de 7, fik han yderligere 6 Slag tildelt omtrent paa samme Sted.

Hvorledes virker nu saadant et Rottingslag? Jeg tror ikke, at mange af de ærede Medlemmer vilde skøtte om at prøve det. Men da jeg for nylig var ovre i Horsens, var der nogle Lærere der ovre, som meddelte mig, at de havde haft en Diskussion om Spanskrørets Anvendelse og og vare bleve enige om, at de selv vilde prøve, hvorledes et saadant Rottingslag, som tildeles et Barn i Skolen, virker. Det var Byraadsmedlem, Lærer Bæksted, der gav mig Meddelelse derom. Han sagde, at den første Lærer, som fik et Slag, ømmede sig ved det, den anden, der fik det, gjorde lige saa. „Jeg selv“ — sagde Bæksted — „maa sige, at det gjorde nederdrægtig ondt. Vi havde egentlig ikke tænkt os, at det kunde gøre saa forfærdelig ondt“. Det er ogsaa et slemt Straffe-

redskab. Hvis en Bonde i Stedet for med en almindelig Pisk havde slaaet et Dyr 13 Slag over Ryggen, vilde vi betegne det som Dyrplageri, men det er ikke Børneplageri at slaa dem med Spanskrør, det har man Lov til, det er ikke Mishandling. Derfor maa jeg komme med en Henstilling til den højtærede Kultusminister. Jeg er ikke færdig med at motivere mit Krav i denne Henseende, men jeg kommer til den højtærede Kultusminister med et Krav paa alle danske Børns Vegne og paa Tusinder af Hjems Vegne, og det er: ikke alene at overveje om, hvorvidt o. s. v., men virkelig at gøre Skridt til, at dette modbydelige Torturredskab kommer ud af Skolerne. I øvrigt straffes der i Skolerne ogsaa paa anden Maade, skønt det er forbudt. Lussinger maa ikke tildeles, Hoveddask heller ikke, Slag med Lineal over Fingrene ikke heller, men det sker alligevel.

Nu vil jeg, for at man skal forstaa mig, blot sige, at det er min Opfattelse, grundet paa Erfaringer, som jeg har vundet ved at komme langt omkring i mange, især i fattige Hjem, at det er særlig Børnene fra de meget fattige Hjem, som behandles saaledes. Grunden til, at f. Eks. en stor Del af den københavnske Arbejderklasse ikke har Forstaaelsen af denne Sag, er den, at mange af dem nu, takket være Organisationerne, ere naaede til, at de ikke behøve at bo i de rigtige Fattigkvarterer. Det er ikke, fordi der ikke ogsaa er økonomiske Bekymringer hos disse Folk, men der har dannet sig om ikke just et Aristokrati blandt Arbejderne, saa en Klasse, som ikke kender til de Kaar, der beredes en stor Del af deres egne. Deres Børn have ikke de Vaner som de andre, de kunne bedre følge med, for de have ikke Byplads, intet Arbejde, de ere ikke Mælkedrenge o. s. v. De, som behandles ilde her, i Provinserne og for øvrigt ogsaa i enkelte Landsbyskoler, ere de Dreng, som desværre paa Forhaand maa friste en Tilværelse, som ingen af os ønsker vore Børn, og saa skulle de oven i Købet straffes, fordi de ikke kunne følge med. Det forekommer mig, at nu maa Tiden være kommen til at faa dette forandret.

Man har betegnet dette Aarhundrede som Barnets Aarhundrede, og det vil det sikkert ogsaa blive i en betydelig Grad. Nu, da vi skrive Aar 1910, haaber jeg, man vil indrømme, at Tiden maa være inde til en Reform paa Skoletugtens og Skoledisciplinens Omraade. I en Række